

Arrest

nr. 256 746 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DAPOULIA
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 14 januari 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is.

1.3. Op 8 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die betekend wordt aan verzoeker op 10 februari 2021.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren te Petrolina de Goiás en hebt er uw hele leven gewoond. U hebt tot en met het middelbaar onderwijs genoten en werkte als bediende in een markt. Uw beide ouders en uw zus wonen momenteel in Petrolina de Goiás.

Uw vader werkt als sergeant bij de Polícia Civil en doet er onderzoek naar drugshandelaars. Zo heeft hij in 2018 de leider van een van de bendes in uw stad, een man met de bijnaam Z.P., gearresteerd. De man werd veroordeeld en zit momenteel achter de tralies. Uw vader blijft evenwel verder onderzoek voeren naar de bende achter Z.P.. Bovendien is Z.P. zelf uit op wraak op uw vader. Omdat uw vader gewapend rondloopt en ze hem niet kunnen raken, trachten ze uw vader te treffen door u te schaden. In juni 2018 werd u een eerste keer bedreigd met de dood. U liep samen met twee vrienden aan Villa, een lokale hotspot waar jullie iets gegeten hadden in een snackbar. Op de terugweg stopte er een wagen ter hoogte van u. U werd aangesproken en men zei u dat men u zou doden in opdracht van Z.P. en dit omwille van uw vader. U hebt hiervan aangifte gedaan en dit is bij het dossier gevoegd. Vanaf dan mocht u van uw vader niet meer buiten komen 's nachts. Tevens was er regelmatig een politievoertuig in de buurt van uw woning. Overdag kon u wel gaan werken, gaan voetballen en uitgaan met uw vrienden. Wanneer u 's nachts weg moest, voerde uw vader u in een politievoertuig. Dit ging zo door tot februari 2019. U dacht dat u niet meer gevisieerd werd en besloot met uw vrienden naar de cinema in het shoppingcenter te gaan. Na de film liepen jullie naar huis maar ter hoogte van het gemeenteplein stopte er opnieuw een wagen. Ditmaal stapten dezelfde personen die u eerder bedreigden, gewapend met messen uit de wagen en zeiden ze u dat uw laatste uur geslagen had. U en uw vrienden zetten het op een lopen en u kon een openstaande winkel binnenvluchten. Daar wachtte u tot uw vader u kwam ophalen. Opnieuw heeft uw vader hiervan aangifte gedaan. Daarop besloot u Brazilië te verlaten hetgeen u gedaan hebt op 3 juli 2019. Op 5 november 2020 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Brazilië vreest u dat de bendeleden van Z.P. u alsnog zullen vermoorden. Toen u onlangs met uw moeder aan het telefoneren was, vernam u van uw neef dat onbekenden hem hadden aangesproken en hem gevraagd hadden waar u was.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw houding niet in overeenstemming is met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kwam naar België op 4 juli 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14 januari 2021, CGVS, p. 8) terwijl u pas op 5 november 2020 internationale bescherming verzocht. Nochtans haalt u aan Brazilië verlaten te hebben wegens doodsb bedreigingen (CGVS, p. 10). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw verklaring voor dit nalaten – uw onwetendheid over deze mogelijkheid (CGVS, p. 10) – kan niet weerhouden worden aangezien zowel uw tante als haar zoon reeds jaren in België verblijven, u ook bij hen inwoonde (CGVS, p. 8) en u bovendien over internet blijkt te beschikken (CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat onder meer de eenvoudige zoekopdracht ‘asilo belgica’ leidt naar informatie betreffende de mogelijkheid en de manier om in België internationale bescherming aan te vragen. Uw houding getuigt bijgevolg niet van een nood aan internationale bescherming. Bovenstaande bevinding ondermijnt bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

U slaagt er bovendien ook niet in uw vrees om het slachtoffer te worden van wraak door de bendeleden van Z.P. aannemelijk te maken (CGVS, p. 11-13). Zo dient er in de eerste plaats op gewezen te worden dat uw relaas niet meer is dan een losse bewering die u op geen enkele manier weet te staven met enig (begin van) bewijs. Verwacht mag nochtans worden dat u uw problemen met de bende van Z.P. zou kunnen aantonen aangezien uw vader als sergeant bij de Policia Civil net verantwoordelijk was voor de aanhouding van de bendeleider (CGVS, p. 13). Via uw vader zou u bovendien tot tweemaal toe aangifte gedaan hebben bij de politie betreffende de doodsb bedreigingen aan uw adres door de bendeleden van Z.P. (CGVS, p. 17-18), zijn ook uw vrienden verhoord geweest door de autoriteiten naar aanleiding van uw eerder bedreiging (CGVS, p. 15), heeft ook de winkelierster een klacht ingediend naar aanleiding van de tweede bedreiging (CGVS, p. 16) en werd het papiertje dat gevonden werd in de cel van Z.P. waarop de vraag geschreven stond of ze de zoon van de politieman gevonden hebben toegevoegd aan het dossier (CGVS, p. 22-23). Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een bewijs kan aanleveren van uw vervolgingsproblemen. Uw verklaring dat u hierachter gevraagd hebt bij uw vader maar dat hij ze niet kon verkrijgen omdat ze in oude archieven zitten (CGVS, p. 17-18) mist alle overtuigingskracht omdat net uw vader zelf als onderzoeker bij de politie rechtstreeks betrokken was bij het dossier (CGVS, p. 18). Het kan dan ook geen enkel probleem zijn een kopie van uw verklaringen of andere zaken door te geven, indien geloofwaardig.

Voorts is het frappant dat u helemaal niets kunt zeggen over de werkelijke identiteit van uw belagers. Noch weet u de echte identiteit van Z.P., aangezien dit zijn bijnaam betreft, noch deze van de bendeleden die u bedreigden (CGVS, p. 13 en p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming die voorhoudt te vrezen om zijn leven omdat hij bedreigingen gekregen heeft, mag verwacht worden dat hij de identiteit kan meedelen van de mensen die hem naar het leven staan of minstens een aannemelijke verklaring heeft waarom dit niet zo is. Uw verklaring dat uw vader de namen wel kent maar uit vertrouwelijkheid niet aan u mag meedelen (CGVS, p. 17) is allerm minst ernstig te nemen. Z.P. is namelijk al veroordeeld en zit momenteel in de gevangenis (CGVS, p. 13) en ook het onderzoek naar de bendeleden is afgerond (CGVS, p. 23) waarbij er aanhoudingsbevelen werden uitgevaardigd (CGVS, p. 17). Geenzins kan u overtuigen dat de identiteiten aan geheimhouding onderworpen zijn.

Verder strookt ook uw houding in Brazilië niet met wat kan worden verwacht van iemand die tot tweemaal toe doodsb bedreigingen heeft ontvangen van dealende bendeleden. Hoewel u in eerste instantie aanhaalt dat u thuis bleef om te studeren en u enkel buitenkwam in het bijzijn van uw vader, in de maanden tussen uw eerste en tweede bedreiging in (CGVS, p. 14), stelt u deze verklaringen al snel bij en zegt u dat u enkel 's nachts niet meer buiten kwam maar wel nog naar school ging, ging voetballen en ging werken (CGVS, p. 14). Ook ging u naar de bioscoop met vrienden, wanneer u een tweede maal bedreigd werd (CGVS, p. 14). Naast de incoherentie springt vooral uw gedrag in het oog. Dit wordt versterkt dat u ook na de tweede bedreiging naar school ging en dat u toen ook bovenal bleef werken om te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 21). Indien u daadwerkelijk persoonlijk achterna zou zij gezeten door drie personen met messen, nadat u reeds eerder werd bedreigd, is het verwonderlijk dat u in de vier maanden nadien nog buiten gekomen bent om te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 10-14). Van iemand die aanhaalt een vrees voor vervolging te hebben, kan niet verstaan worden waarom die zo nodig naast vliegtickets ook 3.000 euro diende te sparen om naar België te komen waar hij familie wonen heeft en waar hij zoals eerder aangetoond kon bij intrekken (CGVS, p. 8-9). Dit gedrag is dan ook geenszins in overeenstemming met een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Tot slot verklaart u dat de bendeleden nog naar u op zoek zijn nadat u Brazilië verlaten hebt.

U hebt dit vernomen in september 2020 tijdens een telefoongesprek met uw neef (CGVS, p. 23). U hebt zichzelf achteraf evenwel niet meer geïnformeerd bij hem (CGVS, p. 24). Van een verzoeker om internationale bescherming wordt echter in alle redelijkheid verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die verband houden met zijn vrees. Dat u in de maanden tussen september 2020 tot aan uw gehoor op het CGVS d.d. 14 januari 2021 geen contact meer genomen hebt met uw neef om u te informeren of hij bijkomend nog aangesproken werd, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Uit het geheel van deze vaststellingen volgt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u naar aanleiding van het politiewerk van uw vader bedreigd werd en wordt door bendeleden van Z.P..

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u tot tweemaal toe bedreigd werd door bendeleden van Z.P., quod non, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de lokale autoriteiten. Hoewel u enerzijds aanhaalt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar uw aanklacht tegen uw bedreigers (CGVS, p. 15), blijkt anderzijds uit uw verklaringen wel dat de bedreigingen onderzocht werden en de extra gegevens aan het dossier lastens Z.P. en zijn bendeleden werd toegevoegd (CGVS, p. 15 en p. 23). Bovendien werd er reeds na de eerste bedreiging voorzien dat er steeds een politievoertuig in de buurt van uw huis was (CGVS, p. 17) en werden er arrestatiebevelen uitgevaardigd tegen de bendeleden die u bedreigden (CGVS, p. 17). Dat die op heden nog voortvluchtig zijn kan omwille van verschillende redenen zijn. Zo haalt u ook aan dat ze niet meer in Petrolina verblijven (CGVS, p. 17 en 21). U deelt evenwel mee te vrezen dat ze enkel om u te pakken zouden terugkeren naar Petrolina en dat ze u eerder zouden pakken dan dat de politie hen kan arresteren waarbij u stelt dat de politie u niet 24u op 24u kan beschermen (CGVS, p. 21-22). Hierover dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk crimineel feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Brazilië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling

strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten, met name uw Braziliaans paspoort, bevestigt uw identiteit en nationaliteit die niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag; van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; van het algemene voorzichtigheidsbeginsel, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemene beginsel dat de administratieve autoriteit kennis dient te nemen van alle omstandigheden van de zaak.

Hij argumenteert dat de bestreden beslissing immers gebaseerd is op het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker dat in wezen te wijten is aan tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Hij stelt verder dat artikel 48/6 § 1, 3^e lid het volgende bepaalt: "... en rekening houdende dat *"Het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker doet niet af aan de noodzaak om na te gaan of er sprake is van vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade voor verzoeker, hetgeen voldoende zou kunnen worden aangetoond door de elementen van de zaak, die bovendien als vaststaand worden beschouwd."* (RVV,(AG) 24/06/2010, n° 45.396, RVV, 11/02/2008, n° 7136, RVV, 02/10/2008, n° 16.891). Verder betoogt verzoeker dat de Europese rechtspraak in navolging van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn aan de ontvangststaat een samenwerkingsverplichting op die voortvloeit uit het arrest MM van het Hof van Justitie uit 2012 waarin de staat wordt verzocht om actief samen te werken met de asielzoeker om alle elementen te verzamelen die zijn verzoek kunnen staven, aangezien de lidstaat in een betere positie kan verkeren dan de verzoeker om toegang te krijgen tot bepaalde soorten documenten (punten 65 en 66). Ook het Europees Hof van de Rechten van de Mens gaat in 2012 in dezelfde richting in het arrest *"Singh tegen België"* (punten 100 en 103). Vervolgens citeert verzoeker paragraaf 23 van UNHCR, Section du conseil juridique et de la politique de protection. Département de la protection internationale, *« Note sur l'annulation du statut de réfugié »*, 22 novembre 2004 : *« ... »* en stelt dat *"in casu weerspiegelen de onnauwkeurigheden van verzoeker tijdens zijn verhoor voor het CGVS onder meer zijn diepe vrees om naar zijn land van herkomst te moeten terugkeren, terwijl hij weet dat zijn leven daar in gevaar is. Indien de verwerende partij wist dat verzoeker bewijzen moest voorleggen, had zij verzoeker daarvan op zijn minst in kennis moeten stellen alvorens een beslissing te nemen, zodat hij zich nader had kunnen verklaren. Dat deed zij echter niet. In de bestreden beslissing wordt namelijk vastgesteld dat verzoeker in zijn land van herkomst niet hoeft te vrezen voor vervolging."* Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de Raad in zijn hoedanigheid van rechter met volle rechtsmacht rekening moet houden met de datum van de rechterlijke beslissing bij de beoordeling van het risico van vervolging dat verzoeker zou kunnen lopen indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Hij stelt dat *"verzoeker is Brazilië ontvlucht na te zijn bedreigd en geïntimideerd door een gevestigde bende in zijn buurt"* en citeert vervolgens uit <https://www.amnestv.org/fr/countries/americas/brazil/report-brazil/>: *"De autoriteiten hebben geen maatregelen genomen om het aantal moorden terug te dringen, dat geconcentreerd bleef onder jonge zwarte mannen. Het aantal moorden is toegenomen in de grote stedelijke gebieden, vooral in het noordoosten van het land. Volgens nationale gegevens die in de loop van het jaar door het Braziliaanse Forum voor Openbare Veiligheid zijn verzameld en gepubliceerd, zijn er in 2016 61.619 mensen, onder wie 4.657 vrouwen, vermoord. Het beleid inzake openbare veiligheid bleef gebaseerd op politieoperaties met uitgebreide inzet van het leger, voornamelijk gemotiveerd door een zogenaamde « oorlog tegen drugs ». In januari kondigde het ministerie van Justitie een nationaal plan voor de openbare veiligheid aan om het aantal moorden terug te dringen, de drugshandel te bestrijden en een evaluatie van het gevangeniswezen uit te voeren. Er werd echter geen gedetailleerd en alomvattend plan gepresenteerd of uitgevoerd, en de situatie op het gebied van de openbare veiligheid verslechterde in de loop van het jaar. "Meervoudige moorden" (meer dan drie slachtoffers in één zaak) en "chacinas" (meerdere*

moorden die neerkomen op executies) namen in verschillende steden toe. In veel gevallen werd geen serieus onderzoek ingesteld. Op 5 januari werden in Porto Seguro, een stad in de deelstaat Bahia, acht mannen door een groep gewapende personen gedood. Op 3 juni werden zes mannen in een huis doodgeschoten door gewapende mannen met capuchons in Porto das Dunas, een voorstad van Fortaleza, in de deelstaat Ceará. Drie dagen later werden vier mannen en een vrouw gedood en negen anderen verwond door tien gewapende en gemaskerde personen in een bar in Belém, deelstaat Para. Op 22 september zijn in de agglomeratie van Natal (deelstaat Rio Grande do Norte) zes jonge mannen tussen 16 en 23 jaar vermoord. In de wijk Bom Jardim in Fortaleza (deelstaat Ceará) werden op 20 februari vijf mensen gedood en drie werden er gewond, en op 8 oktober werden vier jonge mannen tussen 14 en 20 jaar in een huis om het leven gebracht. In de meeste gevallen werden de daders niet geïdentificeerd. Politieoperaties in favela's en achtergestelde gebieden hebben vaak geleid tot overlijdens en hevige schietpartijen. Het precieze aantal door de politie gedode personen is nog onbekend, omdat de staten geen nauwkeurige statistieken hebben bijgehouden en niet allemaal dezelfde tellingsmethoden hebben gebruikt. Uit officiële cijfers bleek echter dat het aantal politiemoorden in het hele land is toegenomen. Volgens deze cijfers werden tussen januari en september in de staat São Paulo 494 mensen door politieagenten in dienst gedood; in de staat Rio de Janeiro werden 1.035 mensen door politieagenten in dienst gedood en 148 mensen werden tussen januari en november door politieagenten in dienst gedood in de staat Ceará." Hij besluit zijn betoog door te stellen dat er derhalve een reëel gevaar voor het leven van verzoeker bestaat indien hij naar Brazilië terugkeert.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS om een nieuw interview te doen en indien nodig de bestreden beslissing te wijzigen en hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker legt zijn originele paspoort voor. De Raad acht zijn identiteit en Braziliaanse nationaliteit, die niet betwist worden door de verwerende partij, voldoende aangetoond.

4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Zo stelt de Raad in navolging van verwerende partij vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen op 4 juli 2019 in België is aangekomen (notities PO, p. 8) en steeds bij zijn tante heeft gewoond die samen met haar vriend en haar zoon al vele jaren in België wonen en een verblijfsvergunning hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas op 5 november 2020, dus 1 jaar en vier maanden na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming deed.

Het gegeven dat hij na zijn binnenkomst in België een jaar en vier maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zo spoedig mogelijk tot de asielinstanties wendt om internationale bescherming te vragen dan wel zich informeert over de mogelijkheid om dit te doen.

Verzoekers verklaring dat hij pas in november 2020 werd geïnformeerd door een landgenoot over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities PO, p. 10-11) kan niet overtuigen. Zoals reeds aangehaald verklaart verzoeker dat hij sinds zijn binnenkomst in België bij zijn tante woonde en dat zij al vele jaren in België verblijft. Dat hij niet zou geweten hebben dat de asielpcedure in België al langer bestaat dan november 2020 is bijgevolg niet geloofwaardig. Bovendien blijkt uit de informatie bijgebracht door verwerende partij dat een eenvoudige zoekopdracht op het internet "*asilo belgica*" resulteert in informatie over de mogelijkheid en de modaliteiten om internationale bescherming te vragen in België. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij over internet beschikte. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij gedurende 1 jaar en 4 maanden onwetend was over de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen in België, zoals hij beweert en verder blijkt ook niet uit zijn verklaringen dat zijn voorgehouden problemen met de benedeider Z.P. pas duidelijk geworden zijn op het ogenblik dat hij reeds in België verbleef maar dat hij integendeel verklaart uit Brazilië te zijn weggegaan omdat hij 2 doodsb bedreigingen heeft gekregen omwille van zijn problemen met deze benedeider. Dat hij omwille van deze beweerdde doodsb bedreigingen uit Brazilië zou vertrokken zijn maar vervolgens een jaar en vier maanden wacht om internationale bescherming te vragen aan de Belgische asielinstanties zonder dat een aannemelijke verklaring voorligt voor het laattijdig karakter van zijn verzoek, ondermijnt dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de beweerdde bedreigingen door de benedeider.

Volgens zijn verklaringen zouden de benedeleden en handlangers van Z.P. in werkelijkheid verzoekers vader willen treffen door hem te bedreigen met de dood. Hij stelt dat zijn vader sergeant is bij de Policia Civil en verantwoordelijk is voor de aanhouding van onder meer de benedeider Z.P., die verzoeker via andere benedeleden tweemaal met de dood zou bedreigd hebben (notities PO, p. 11-12). Verder verklaart verzoeker dat zijn vader onderzoek heeft gevoerd naar de doodsb bedreigingen die hij zou hebben gekregen (notities PO, p. 18) en zelf namens verzoeker aangifte heeft gedaan van de bedreigingen (notities PO, p. 15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen met betrekking tot het onderzoek dat zou zijn geopend naar Z.P. naar aanleiding van deze bedreigingen (notities PO, p. 18). Zelfs indien verzoekers vader geen vertrouwelijke elementen uit het dossier zou kunnen meedelen, zoals verzoeker beweert, dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoeker geen kopie van de aangifte door zijn vader zou kunnen bekomen, indien dergelijke aangifte daadwerkelijk werd gedaan, zoals verzoeker zelf verklaart. Hetzelfde geldt voor de klacht die verzoeker zelf heeft ingediend na de tweede bedreiging alsook de winkelierster waar hij zich kon verbergen voor zijn beweerdde belagers (notities PO, 16). Indien verzoeker daadwerkelijk werd bedreigd door benedeleden en er daadwerkelijk aangifte werd gedaan bij de politie, onder meer door zijn vader die zelf politieagent is, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hiervan een schriftelijk bewijs bestaat. Verzoekers verklaring voor het ontbreken van enig schriftelijk bewijs van de door hem voorgehouden problemen, met name dat verzoekers vader deze niet kan bekomen omdat hij de bewijzen van de aangifte en het onderzoek niet kon terugvinden in oude archieven (notities PO, p. 17-18) kan niet overtuigen aangezien, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoekers vader zelf als onderzoeker actief was in het onderzoek naar deze bedreigingen en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien deze aangiftes daadwerkelijk zouden zijn ingediend, hiervan toch enig documentair spoor moet bestaan. Dit laatste wordt nog versterkt door de verklaring van verzoeker dat *"zijn zaak is daar. Maar ze staat stil aangezien ze die gasten niet hebben kunnen pakken"* en *"zullen de zaak verderzetten als ze de zaak van Z.P. afgerond hebben. Dan kunnen ze hem voor de rechtbank brengen"* (notities PO, p. 18). Indien daadwerkelijk aangiftes werden gedaan naar aanleiding van de beweerdde bedreigingen en deze zaak nog steeds aanhangig is, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, zeker gezien de functie van zijn vader, een schriftelijke bevestiging moet kunnen bekomen van het bestaan van deze aangiftes en het aan de gang zijnde onderzoek. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel schriftelijk bewijs hiervan bijbrengt noch van het feit dat hij om een dergelijke bevestiging zou hebben gevraagd, noch een concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat het in zijn individuele omstandigheden voor hem onmogelijk is om een schriftelijke bevestiging hiervan ter verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker ook geen enkel bewijs bijbrengt van het feit dat zijn vader een politieagent zou zijn die veel drugsmokkelaars zou hebben opgepakt. Verzoeker verklaart nochtans dat hij nog steeds in contact staat met zijn vader, moeder en zus (notities PO, p. 4) zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker minstens een begin van bewijs zou kunnen bekomen van het beroep van zijn vader. De Raad kan dus niet anders dan vaststellen dat verzoeker met betrekking tot de beweerdde concrete aanleiding van zijn vertrek, met name dat zijn vader verschillende benedeleden die in drugshandel zouden betrokken zijn geweest, heeft opgepakt en dat de benedeleden

via hem uit zijn op wraak voor zijn vader en hem tot tweemaal toe bedreigd hebben, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

4.3. Vermits verzoeker, behalve zijn originele paspoort, geen enkel document neerlegt dat zijn verklaringen over de beweerde bedreigingen kan staven, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad komt na lezing van zijn verklaringen, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat dit niet het geval is.

Verzoeker verklaart een eerste keer met de dood bedreigd te zijn geweest begin 2018 toen hij aan het wandelen was met vrienden en een auto stopte ter hoogte van verzoeker (notities PO, p. 12). Een tweede keer zou er volgens zijn initiële verklaringen eind 2018 een auto gestopt zijn toen hij met vrienden terugkwam van de bioscoop, zouden personen met messen zijn uitgestapt en zou hij zich in een winkel hebben verscholen tot zijn vader is toegekomen met politiewagens (*idem*). De Raad kan slechts vaststellen dat zijn verklaringen over deze gebeurtenissen vaag en weinig nauwkeurig zijn en bovendien niet consistent met betrekking tot de data waarop zij plaatsvonden. Verzoeker stelt, gevraagd specifiek te zijn wat betreft de datum waarop de eerste bedreiging plaatsvond, waarvan hij eerst had verklaard dat dit begin 2018 was: *“het was in juni”* (notities PO verzoeker, p. 13) en verklaart ook dat hij niet weet op welke dag dit was. Wat de tweede bedreiging betreft verklaart verzoeker, gevraagd concreter te zijn wat betreft zijn verklaring dat dit plaatsvond eind 2018 *“het was in 2018, begin 2019. Het was begin februari 2019”* (notities PO, p. 14). De vaststelling dat verzoeker de beweerde bedreigingen op zeer uiteenlopende tijdstippen situeert doorheen het persoonlijk onderhoud ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn activiteiten in Brazilië na zowel de eerste als tweede beweerde bedreiging niet in overeenstemming kan worden gebracht met de vrees die verzoeker zou hebben om door de bendeleden vermoord te worden. De bestreden beslissing motiveert hierover terecht het volgende: *“Verder strookt ook uw houding in Brazilië niet met wat kan worden verwacht van iemand die tot tweemaal toe doodsbetreigingen heeft ontvangen van dealende bendeleden. Hoewel u in eerste instantie aanhaalt dat u thuis bleef om te studeren en u enkel buitenkwam in het bijzijn van uw vader, in de maanden tussen uw eerste en tweede bedreiging in (CGVS, p. 14), stelt u deze verklaringen al snel bij en zegt u dat u enkel 's nachts niet meer buiten kwam maar wel nog naar school ging, ging voetballen en ging werken (CGVS, p. 14). Ook ging u naar de bioscoop met vrienden, wanneer u een tweede maal bedreigd werd (CGVS, p. 14). Naast de incoherentie springt vooral uw gedrag in het oog. Dit wordt versterkt dat u ook na de tweede bedreiging naar school ging en dat u toen ook bovenal bleef werken om te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 21). Indien u daadwerkelijk persoonlijk achterna zou zij gezeten door drie personen met messen, nadat u reeds eerder werd bedreigd, is het verwonderlijk dat u in de vier maanden nadien nog buiten gekomen bent om te sparen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 10-14). Van iemand die aanhaalt een vrees voor vervolging te hebben, kan niet verstaan worden waarom die zo nodig naast vliegtickets ook 3.000 euro diende te sparen om naar België te komen waar hij familie wonen heeft en waar hij zoals eerder aangetoond kon bij intrekken (CGVS, p. 8-9). Dit gedrag is dan ook geenszins in overeenstemming met een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift en neemt deze over in dit arrest.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker ook zijn bewering dat de bendeleden nog steeds op zoek zouden zijn naar hem en dat hij dit vernomen zou hebben in een telefoongesprek met zijn neef op geen enkele manier kan hardmaken. De vaststelling dat hij volgens zijn verklaringen tussen september 2020 en de datum van zijn persoonlijk onderhoud op 14 januari 2021 geen contact meer heeft opgenomen met zijn neef, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden bedreigingen door en vrees voor de bendeleden, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen verdere elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij gevisieerd werd door de bendeleden omwille van de arrestaties die zijn vader verrichtte voor zijn vertrek uit Brazilië noch dat hij na zijn vertrek uit Brazilië door bendeleden zou gezocht worden.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bedreigingen door bendeleden in Petrolina de Goiás in Brazilië omwille van de arrestaties door zijn vader van een aantal bendeleden.

Hieruit volgt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet gegund kan worden.

4.4. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming indien hij bij terugkeer het slachtoffer zou worden van gemeenschappelijke criminaliteit door niet-overheidsactoren. Overeenkomstig artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet moet *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, [] doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”* Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, december 2016, p. 59, 63 en 68). De Raad stelt vast dat verzoeker het vermoeden van overheidsbescherming niet weerlegt in zijn individuele omstandigheden. Zo verklaart verzoeker niet alleen dat zijn vader politieagent is en hem zelf kwam ophalen met politiewagens na de tweede beweerde bedreiging, maar ook dat er arrestatiebevelen werden uitgevaardigd tegen de bendeleden die hem zouden bedreigd hebben (notities PO, p. 17 en 21); dat er na de eerste bedreiging steeds een politievoertuig in de buurt van zijn huis was (notities PO, p. 17) en dat de bedreigingen nog steeds het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de autoriteiten (notities PO, p. 18) en dat zijn zaak zal verdergezet worden als ze de zaak van Z.P. hebben afgerond (notities PO, p. 18). Verzoeker slaagt er niet in, gelet in het bijzonder op zijn verklaringen dat zijn vader een politieagent is in Petrolina de Goias, aan te tonen dat hij geen toegang had of zal hebben in geval van terugkeer naar Brazilië tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In zoverre uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat politieagenten zich aan geweld schuldig maken en dat er een grote mate van corruptie heerst, kan hieruit niet worden afgeleid dat het voor verzoeker in zijn individuele omstandigheden niet mogelijk zou zijn om beroep te doen op bescherming door de politie of andere autoriteiten, wel integendeel.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden bestreden beslissing te weerleggen. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot theoretische bespiegelingen over de samenwerkingsplicht en de opmerking dat *“de onnauwkeurigheden van verzoeker tijdens zijn verhoor voor het CGVS onder meer zijn diepe vrees om naar zijn land van herkomst te moeten terugkeren, terwijl hij weet dat zijn leven daar in gevaar is”* weerspiegelen en, onder verwijzing naar een algemeen internetartikel van Amnesty International, dat verder niet gedateerd is, te stellen dat hij *“Brazilië is ontvlucht na te zijn bedreigd en geïntimideerd door een gevestigde bende in zijn buurt”*. Dit volstaat uiteraard geenszins om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Er zijn geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Brazilië zou worden vervolgd of geïntimideerd.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Verwerende partij zet op basis van recente landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier het volgende uiteen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Brazilië: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen documenten aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie treedt de Raad diens analyse van de veiligheidssituatie bij en besluit dat er heden in Brazilië geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld in Brazilië niet willekeurig is. Het criminele geweld in Brazilië is integendeel individueel en doelgericht van aard – met onder meer moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing – en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30). Verzoeker laat de hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en brengt verder ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of accuraat is.

Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. In zoverre de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, paragraaf 2 van de bepaling betreft, volgens dewelke de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de feiten die deze beslissing rechtvaardigen worden vermeld, wijst de Raad er op dat deze bepaling tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het voorzichtigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft wat dit beginsel inhoudt en hoe dit concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET